

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 58.179 van 19 februari 1996
in de zaken A. 65.157/X-5640
65.158/X-5662.**

In zake : Fernande GASSEE,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY, E. EMPEREUR,
en J. BLANCKE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat op 16 augustus 1995 namens Fernande GASSEE werd ingediend door haar raadsman J. BLANCKE, Advocaat te Brussel, om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van "het besluit van de Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin van 12 juni 1995 houdende de weigering van de verlenging van de erkenning van het rusthuis 'De Gelukkige Egel I'";

Gezien het verzoekschrift dat op 16 augustus 1995 namens Fernande GASSEE werd ingediend door haar raadsman J. BLANCKE, Advocaat te Brussel, om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van "het besluit van de Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin van 12 juni 1995 houdende de weigering van de verlenging van de erkenning van het rusthuis 'De Gelukkige Egel II'";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. STEVENS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikkingen van 7 november 1995 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 januari 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. EMPEREUR, die verschijnt voor verzoekster, en van Adjunct van de directeur R. VAN BRUSSELEN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur J. STEVENS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Bij ministerieel besluit van 30 april 1990 wordt de erkenning van "De Gelukkige Egel II" verleend tot 1 september 1991 voor acht woongelegenheden.

Door artikel 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 31 juli 1990 wordt de voorlopige erkenning, verleend aan "De Gelukkige Egel I", verlengd met één jaar tot 1 september 1991.

1.2. Op 12 september 1990 heeft een inspectiebezoek plaats, waarbij de volgende vaststellingen worden gedaan : het financiële gedeelte van een klacht door een raadgever van het O.C.M.W. wordt behandeld; over de verzorging en hygiëne worden geen tekorten vastgesteld maar er is wel een tekort aan toezicht ingevolge een tekort aan personeel; op het vlak van de erkenningsnormen worden opnieuw een aantal tekortkomingen vastgesteld.

Deze vaststellingen worden betekend met een brief van 7 november 1990.

1.3. Op 27 februari 1991 vraagt verzoekster opnieuw de erkenning aan.

1.4. Tijdens een inspectiebezoek van 18 juni 1991 wordt vastgesteld dat de personeelsbezetting in het rusthuis ontoereikend is, er in verband met de verzorging en hygiëne geen tekorten zijn (De Gelukkige Egel I) en het onderhoud in de inrichting niet voldoet (De Gelukkige Egel II).

1.5. Tijdens een inspectiebezoek van 4 mei 1992 wordt vastgesteld dat het rusthuis aan respectievelijk tien (De Gelukkige Egel I) en elf (De Gelukkige Egel II) erkenningsnormen niet voldoet; de feiten inzake ingediende klachten reeds te lang geleden zijn om nog uitsluitsel te kunnen geven; inzake verpleging, verzorging en onderhoud er een gemiddeld peil wordt gehaald.

1.6. Op 20 mei 1992 wordt nogmaals de erkenning aangevraagd.

1.7. Tijdens het inspectiebezoek van 16 februari 1993 wordt vastgesteld dat met het indienen van een gunstig brandweerattest het dossier voor verdere erkenning thans volledig is; de aanvraag tot hernieuwing van de verleende afwijkingen nog dient te gebeuren; er nog een aantal tekortkomingen op de erkenningsnormen zijn (o.a. onaangepaste infrastructuur, personeelsbezetting, ...) die een verdere erkenning niet mogelijk maken.

1.8. In het inspectieverslag van 15 mei 1994 wordt vastgesteld dat er geen wijziging is opgetreden ten opzichte van de vastgestelde tekortkomingen tijdens de vorige inspectiebezoeken.

1.9. Bij brief van 26 juli 1994 wordt aan verzoekster het voornemen tot weigering van de erkenning van beide rusthuizen medegedeeld. Dit voornemen is gebaseerd op de vaststelling dat het rusthuis niet voldoet aan respectievelijk veertien (De Gelukkige Egel I) en dertien (De Gelukkige Egel II) tekortkomingen.

1.10. Verzoekster dient tegen dit voornemen een "verweerschrift" in.

1.11. De zaak wordt voorgelegd aan de Commissie Bejaardenvoorzieningen op haar zitting van 8 maart 1995. De mogelijkheid wordt aan verzoekster geboden om zich eventueel te laten bijstaan door een raadsman en om het administratief dossier in te zien. Verzoekster en haar raadsman verschijnen ter zitting en worden gehoord.

1.12. Bij tussenadvies van 8 maart 1995 wordt door de Commissie voorgesteld dat door de administratie dient nagegaan te worden in hoeverre de tekortkomingen,

vermeld in het voornemen tot weigering, reeds verholpen zijn.

1.13. Tijdens het inspectiebezoek van 28 maart 1995 wordt vastgesteld dat de tekortkomingen nog steeds niet verholpen zijn.

1.14. Op 12 april 1995 adviseert de Commissie tot de gegrondheid van het voornemen van de weigering.

1.15. Bij ministeriële besluiten van 12 juni 1995 wordt de erkenning voor beide rusthuizen geweigerd.

Deze beslissingen worden aan verzoekster medegedeeld met aangetekende brieven van 15 juni 1995.

2. Over de procedure.

2.1. Overwegende dat, gelet op de samenhang tussen deze beide zaken, het passend is ze te voegen en in één enkel arrest af te doen;

3. Over de ontvankelijkheid van de vorderingen tot schorsing.

3.1. Overwegende dat de verwerende partij de ontvankelijkheid van de vorderingen tot schorsing betwist; dat over de door haar opgeworpen excepties slechts uitspraak moet worden gedaan, indien zou blijken dat voldaan is aan de beide, door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste cumulatieve voorwaarden; dat dit laatste ten dezen niet het geval is;

4. Over de gegrondheid van de vorderingen tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige

middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1.1. Overwegende, wat de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, dat verzoekster als enig middel de schending aanvoert van artikel 11, laatste lid, van het besluit van de Vlaamse regering van 10 juli 1985 tot vaststelling van de rechtspleging voor erkenning en sluiting van serviceflatgebouwen, woningcomplexen met dienstverlening, rusthuizen en dagverzorgingscentra), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsverplichting, de afwezigheid van de rechtens vereiste feitelijke grondslag en van het redelijkheidsbeginsel,

"doordat met de aangevochten akte de verlenging van de erkenning van verzoeksters rusthuis wordt geweigerd, op grond van een motivering waarin enkel een relaas van de administratieve procedure wordt weergegeven, zonder enig inhoudelijk argument aan te voeren, doordat daarbij gesteund wordt op onjuiste feiten, en doordat de weigering van verlenging niet in evenredigheid staat met de aangevoerde beweerdte gebreken,

terwijl, krachtens de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen, de tekst zelf van de aangevochten akte de feitelijke omstandigheden en juridische overwegingen moet bevatten die de beslissing afdoende verantwoorden en de aangevochten akte moet steunen op concrete en juiste feiten, en terwijl een administratieve beslissing van weigering van erkenning in evenredigheid moet staan met de tekortkomingen die aan de verzoekster worden aangewreven"; dat zij ter zake stelt dat haar wordt verweten dat de rusthuizen "De

Gelukkige Egel I en II" niet zouden voldoen aan de voorwaarden om erkend te worden, dat in de tekst van de aangevochten akten niet wordt gespecificeerd aan welke voorwaarden niet zou voldaan zijn, dat er enkel een relaas van de diverse administratieve beslissingen en procedurestappen wordt gegeven, dat een dergelijke motivering "op zich" reeds strijdig is met de motiveringswet, dat de relevante feitelijke gegevens niet worden vermeld, dat zij tijdens de diverse inspectiebezoeken, in haar verweerschrift en in haar aangetekend schrijven van 25 april 1995 deze aantijgingen deels weerlegt en deels in de eigen context heeft geplaatst, dat zij er, onder andere, op gewezen heeft dat, waar een bejaarde op eigen initiatief om opname verzoekt, geen verslag van een maatschappelijk werker kan worden voorgelegd, dat de maandprijs thans in dagprijzen werd gewijzigd, dat de enige rolstoelpatiënt gebruik kan maken en maakt van de sanitaire voorzieningen, dat er wél muurleuning aanwezig zijn in de toiletten en er wel aangepaste oproepsystemen zijn in de badkamers, dat er wel schriften bestaan inzake de bejaardeninspraak, en welke de toestand is van het personeel, dat op dit verweer "in het geheel" niet wordt ingegaan, dat haar raadsman getracht heeft het administratief dossier in te zien bij de betrokken administratie, maar dit hem werd geweigerd op grond van het motief dat de inzage, overeenkomstig het decreet van 23 oktober 1991 op de openbaarheid van bestuursdocumenten, slechts zou kunnen toegestaan worden na een schriftelijk verzoek, dat de verwerende partij dan ook niet kan opwerpen dat, al is de aangevochten akte niet afdoende gemotiveerd, verzoeker "op een andere wijze" kennis had van de onderliggende motieven, dat, zelfs indien men zou aannemen dat de aangevochten akte voldoende is gemotiveerd, opgeworpen moet worden dat de weigering van erkenning niet in verhouding staat met de voorgehouden gebreken, dat wat het gekwalificeerd personeel betreft, "de betwisting rond de heer THOMSIN draait", dat in het

ministerieel besluit van 30 april 1990 bevestigd wordt dat deze persoon over een jarenlange ervaring beschikt, dat er over zijn functioneren geen klachten zijn, dat, wat de andere erkenningsnormen betreft, vastgesteld moet worden dat deze concreet werden weerlegd en, in zoverre het rolstoelpatiënten betreft, er slechts één rolstoelpatiënt aanwezig is die gebruik kan maken van de huidige accommodatie, dat de aangevochten akte niet in verhouding staat met de beweerde gebreken, dat desnoods de erkenning zou kunnen beperkt worden tot niet-rolstoelpatiënten, dat een algehele weigering van de verlenging van de erkenning te ver gaat en ook de andere bejaarden de mogelijkheid ontnaemt om verder in het door hen gekozen rusthuis te verblijven;

4.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop in essentie antwoordt hetgeen volgt :

"1. Schending van de motiveringsplicht

...
In tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij beweert, wordt vooreerst in het overwegend gedeelte van het bestreden besluit wel degelijk en omstandig aanwijzing gegeven van de motieven die aan het besluit ten grondslag lagen.

Zo wordt in het besluit bijvoorbeeld uitdrukkelijk verwezen naar de opeenvolgende inspectiebezoeken verspreid over de vier laatste jaren (1992-1995!), waarbij telkens veelvuldige tekortkomingen op de erkenningsnormen werden vastgesteld en waaruit tevens blijkt dat verzoekende partij daarvan duidelijk en omstandig werd verwittigd, hetzij ter plaatse door de inspecteur, hetzij nadien via een schriftelijke kennisgeving van de bevindingen van het inspectieverslag, hetzij op beide voormelde wijzen tegelijk.

Eveneens worden in de overwegingen van het besluit (10 in totaal), de diverse momenten in de procedure aangewezen waarbij aan verzoekster volledig en nadrukkelijk kennis gegeven werd van de vastgestelde tekortkomingen.

Zo wordt er, nogmaals bij wijze van voorbeeld, verwezen naar het voornemen tot weigering van de verlenging van de erkenning van 26 juli 1994 (stuk 30) dat aan verzoekster werd betekend en waarin liefst dertien (!) verschillende tekortkomingen op de erkenningsnormen worden gemeld, zodat verzoekster hiervan klaar en onmiskenbaar op de hoogte werd gesteld.

Tevens had verzoekende partij, voor zoveel als nodig en doordat haar schrijven van 8 augustus 1994 (stuk 32) als een effectief verweerschrift werd aanzien, uitdrukkelijk inzagerecht in haar desbetreffende dossier, hetgeen haar ook tot tweemaal toe als dusdanig in de uitnodiging voor haar verweer werd gemeld (stukken 33 en 35).

Verder werd op de vastgestelde tekortkomingen ook gewezen bij de behandeling van haar verweer door de Commissie Bejaardenvoorzieningen (zie stukken 36 en 38) en werden deze nogmaals vastgesteld en gemeld bij het inspectiebezoek van 28 maart 1995, op vraag van voornoemde Commissie (stuk 37). Uit de al te late reactie nadien van verzoekster van 27 april 1995 (na het ongunstig advies van de Commissie) blijkt overigens dat zij van al deze feitelijke motieven volkomen kennis had.

Aangezien nu al deze feitelijke gegevens in de overwegingen van het besluit worden vermeld, werd de motiveringsplicht dan ook geenszins geschonden.

Evenzeer toont het gehele feitenoverzicht ook aan dat de voortdurende ernstige tekorten, ondanks het geduld en het krediet vanwege verwerende partij bleven bestaan, zodat voor het besluit ook de vereiste feitelijke grondslag volkomen aanwezig was.

Vervolgens moet, voor zoveel als nodig, de hogervermelde 'uitdrukkelijke motiveringswet' van 29 juli 1991 in zijn juiste betekenis worden gezien.

De finaliteit van de wet is aan de belanghebbenden de werkelijke motieven van een beslissing te laten kennen zodat zij met de nodige kennis kunnen oordelen die beslissing al dan niet aan te vechten (Parl. Doc., Senaat, B.Z. 1988, nr. 215/3, blz 3).

De vordering van verzoekster bewijst dat zij met de nodige kennis van de feiten hoe dan ook van oordeel was het bestreden besluit te moeten aanvechten. Bijgevolg had een eventuele miskenning van die wet, quod non, hoe dan ook voor haar geen ongunstig gevolg en heeft verzoekende partij bij de inroeping ervan rechtens geen enkel belang.

Uw Hoge Rechtsmacht heeft immers in meerdere arresten de gevolgen van die wet nader omschreven en terecht genuanceerd. Uw Raad verwijst daarbij naar bovenvermelde finaliteit van de wet.

Indien de motieven van een beslissing, ook al zijn die niet formeel in de beslissing weergegeven, aan de verzoeker afdoende bekend zijn bij het indienen van het beroep, dan is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en heeft de verzoeker er geen belang bij de schending ervan in te roepen.

Uw Raad zal in een dergelijk geval de interne legaliteit en dus de materiële motivering onderzoeken.

...
Tenslotte wordt door verzoekende partij nog gewag gemaakt van een weigering tot inzage in het admini-

stratief dossier. Zoals hierna wordt aangetoond, gebeurde deze weigering volkomen terecht. Bovendien werd de toedracht ervan onjuist voorgesteld, maar vooral doet bedoelde weigering hier niet ter zake.

Door verzoekende partij wordt met nadruk gesteld dat haar raadsman 'heeft getracht' inzage te krijgen van het administratief dossier, maar dat dit door verwerende partij werd geweigerd aangezien de toepasselijke wetgeving daartoe een schriftelijke aanvraag vereist.

Voormeld gebrek aan inzage zou nu volgens verzoekende partij het onomstotelijk bewijs zijn dat zij geen kennis had van de (onderliggende) motieven van de bestreden beslissing.

Bij nader inzien dient dit 'gebrek aan inzage' slechts als alibi om die vermeende onwetendheid over de motieven te kunnen poneren.

Dat de weigering van inzage volkomen terecht was wordt door verzoekende partij wijselijk in het ongewisse gelaten.

Uit de reglementering inzake openbaarheid van bestuur blijkt inderdaad overduidelijk dat het daarbij ingestelde inzagerecht slechts geldt na een voorafgaande schriftelijke aanvraag (artikel 10, § 1 van het decreet van 23 oktober 1991 op de openbaarheid van bestuursdocumenten in de diensten en instellingen van de Vlaamse regering).

Bovendien moet dergelijke schriftelijke aanvraag gebeuren bij aangetekend schrijven (artikel 3, § 1 van het besluit van de Vlaamse regering dd. 9 december 1992 'tot uitvoering van de passieve openbaarheid zoals bepaald in het decreet van 23 oktober 1991 betreffende de openbaarheid van bestuursdocumenten in de diensten en instellingen van de Vlaamse regering');

Daar verzoekende partij geen aangetekend en zelfs geen schriftelijk verzoek indiende kon hierop niet ingegaan worden. Bovendien zou, voor zover kon worden nagegaan, deze vraag telefonisch zijn gesteld én bij het verstrijken van de termijn voor beroep bij uw Raad, hetgeen wijselijk door verzoekende partij wordt verzwegen. Dit toont nogmaals dat aan haar vraag tot inzage enkel tot doel had enig alibi te vinden voor de voorgewende, maar al te doorzichtige 'onwetendheid' van verzoekster omtrent de feitelijke motieven, onwetendheid die trouwens reeds hoger geheel werd ontkracht.

Verzoekende partij wil dus volkomen ten onrechte haar eigen nalatigheid doen voorkomen als een fout van verwerende partij en dit bovenal als een alibi hanteren voor haar voorgewende onwetendheid over de feitelijke motieven.

2. Schending van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster voert verder nog aan dat het weigeren van de verdere erkenning niet in evenredigheid is met de beweerde tekortkomingen aan de erkenningsnormen.

Aan het redelijkheidsbeginsel wordt niet voldaan 'wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld'. Dit veronderstelt dat er ruimte voor appreciatie door het bestuur aanwezig is en dat er binnen die ruimte voor discretionaire appreciatie verscheidene beslissingen denkbaar zijn, die geen van allen 'kennelijk onredelijk' zijn.

Volgens artikel 15, § 1 van de decreten inzake voorzieningen voor bejaarden, gecoördineerd op 18 december 1991, mag geen rusthuis worden geëxploiteerd dan met inachtneming van de door de regering vastgestelde normen.

Verder wordt ook in artikel 2 van het besluit van de Vlaamse regering van 17 juli 1985 tot vaststelling van de normen waaraan een serviceflatgebouw, een woningcomplex met dienstverlening, een rusthuis of een dagverzorgingscentrum moet voldoen om voor erkenning in aanmerking te komen, gesteld : 'Om voor erkenning in aanmerking te komen moet een rusthuis voldoen aan de normen die als bijlage B van dit besluit zijn opgenomen.'

Artikel 5 van dit besluit voorziet dat de Vlaamse regering op gemotiveerd verzoek van de verantwoordelijke beheersinstantie afwijkingen van de normen kan toestaan, hetgeen destijds ook is gebeurd, evenwel uitdrukkelijk beperkt tot de duur van de daarin bepaalde erkenningstermijn (zie stuk 13).

Uit het administratief dossier blijkt voldoende dat verzoekster als verantwoordelijke voor het rusthuis heeft nagelaten om nadien nog afwijkingen op de erkenningsnormen te vragen, hoewel haar op die mogelijkheid meermaals werd gewezen (zie stuk 37, p.2). Haar al te late en vrijblijvende reactie van 27 april 1995 (stuk 39), na haar verweer en het ongunstig advies van de Commissie bejaardenvoorzieningen, kon bezwaarlijk nog ingevolg worden. Voor het blijvend tekort aan personeel en toezicht wordt daarin ook geen enkele verbetering voorgesteld.

De overheid beschikt bovendien niet over de beleidsvrijheid om zomaar een erkenning al of niet toe te staan ingeval aan de opgelegde erkenningsnormen niet wordt voldaan.

Aan verzoekster werd daarenboven heel wat krediet verleend om zich alsnog met de erkenningsnormen in orde te stellen.

De vaststelling van de tekorten, en het nalaten daaraan te verhelpen of zelfs gebruik te maken van de mogelijkheid afwijking aan te vragen, blijkt over de opeenvolgende jaren heen (zie o.m. de stukken 17, 18, 21, 23, 27, 29 en 37).

Dat er bij het nemen van de uiteindelijke weigeringsbeslissing onredelijk zou zijn gehandeld is dan ook volkomen onjuist.

De overheid kon immers, wegens de talrijke en voortdurende tekortkomingen aan de erkenningsnormen, niets anders dan de verlenging van de erkenning weigeren, conform trouwens aan het advies van de Commissie Bejaardenvoorzieningen ...

Het gaat hier derhalve geenszins om een onredelijke, laat staan een kennelijk onredelijke beslissing. Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook niet geschonden";

4.1.3.1. Overwegende, wat de door verzoekster aangevoerde schending van de formele en materiële motiveringsplicht betreft, dat het betoog van de verwerende partij dient bijgetreden te worden; dat in de bestreden ministeriële besluiten van 12 juni 1995 de juridische en feitelijke overwegingen die de bestreden beslissingen schragen terdege worden vermeld en dat de opgelegde motivering afdoende is; dat in ieder geval uit de verzoekschriften zelf blijkt dat verzoekster de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen perfect kent, zodat de finaliteit van de motiveringswet van 29 juli 1991 in ieder geval ten haren opzichte is bereikt;

4.1.3.2. Overwegende, wat de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel (eerder wordt bedoeld van het evenredigheidsbeginsel) betreft, het betoog van de verwerende partij al evenzeer dient bijgetreden te worden; dat het relaas van de feitelijke gegevens voldoende aantoot dat de verwerende partij zich jarenlang ten opzichte van verzoekster zeer welwillend heeft opgesteld; dat de uiteindelijke weigeringsbeslissingen die er slechts gekomen zijn nadat verzoekster jarenlang op ernstige tekortkomingen werd gewezen die niet werden verholpen, dan ook niet onredelijk, laat staan kennelijk onredelijk zijn;

4.1.3.3. Overwegende dat uit het voorgaande gebleken is dat niet voldaan is aan de eerste, cumulatieve voorwaarde, vereist door artikel 17, § 2, van de ge-

coördineerde wetten op de Raad van State; dat de vorderingen tot schorsing derhalve dienen te worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vorderingen tot schorsing nrs. A. 65.157/X-5640 en 65.158/X-5662 worden gevoegd.

Artikel 2.

De vorderingen tot schorsing worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien februari 1900 zesennegentig, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	voorzitter van de Raad van State,
	D. VERBIEST,	staatsraad,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

G. BAETEMAN.